

училище въ Карея, за да изучи гръцкия езикъ, монахъ Григорий заминалъ да придружава стареца Илариона, който успѣ чрѣзъ застъпничеството на влиятелни лица да бжде помилванъ отъ патриаршията прѣзъ 1849 год., а неговиятъ другарь въ борбата Неофитъ Бозвелията почина въ влажната тъмница на Атонъ въ 1848 г. Цариградскитѣ българи възложили на иеромонахъ Илариона настоятелството на българската църква на Фенеръ, дѣто прѣзъ 1851 год. Григорий билъ ржкоположенъ за диаконъ, като сжщеврѣмено изпълнявалъ и длъжността учителъ при църковното училище. Година врѣме послѣ това той постъпилъ въ гръцкото на Фенеръ училище, въ което изучавалъ гръцкия езикъ. Прѣзъ 1855 год. Григорий взелъ участие, като мѣнастирски прѣдставителъ, въ една комисия отредена да се занимава съ една разпра на Хилендарския мѣнастиръ съ Иверски. По това врѣме Иларионъ бѣ изпратенъ въ България, за да уравни нѣкои мѣнастирски въпроси въ Шуменъ, Търново, Вратца, Ловечъ и Сливенъ. Григорий придружавалъ Илариона. Въ послѣдния градъ дяконъ Григорий билъ тъкмо по онова врѣме, когато въпросътъ за въвеждане славянския езикъ въ богослужението билъ назрѣлъ и, за щастие, благополучно се разрѣшилъ, доклѣ Григорий билъ въ Сливенъ. По настояването на търновския митрополитъ Неофита, иеромонахъ Иларионъ поелъ протосингелската длъжностъ при сжщата митрополия. Но скоро, разкаянъ за това, Иларионъ изпратилъ Григория въ Света Гора съ писма, съ които покрай другото молѣлъ братството на Хилендаръ да го изиска отъ търновския митрополитъ. Въ това врѣме едно по друго ние виждаме дякона Григория писарь при мѣнастиря, ученикъ въ гръцкото богословско училище на островъ Халки, дѣто се отличавалъ съ ревностъ въ занятията си. Като свършилъ курса на училището, прѣзъ 1863 г. Григорий поелъ длъжността главенъ учителъ при българското